

nap

olvasztja bennem az ételt
a nap
apró sugaraival kanalazza ki
gyomrom tartalmát
amíg egyetlen
falat sem marad bennem
bőröm lassan olvasztja
rá törekeny csontjaimra
úgy szilárdul meg
rajtuk mint a beton
mállik le rólam a zsír
mint elhagyatott utcák
elhagyatott házaiban a fal
és ha már nem lesz több zsír
ami omolhatna
szép lassan levedlem magam
leválik a kígyóbőr
alatta
semmi sem marad

mars

bomló kertben játszadoxunk
ma még ugrálókötelezel
holnap már akasztasz az első fára
és minden mást is
amit meglátsz

mars vagy
a háború istene
üzened
hogy küzdve küzdj és
bízva bízzál
benned nem bízok
mert hallottam a legendákat
nem éri meg

olyan ketrec vagy
amiben fordulni sem lehet
hiénaként szaggatod cafatokra
minden egyes érzelmemet

de innen legalább nem látod a
marsi kék naplementét
forognak körülöttünk a bolygók
itt legalább nem szédülsz

dobálsz a vasszőnyeg alá a hajléktalanokat
az akasztottakat
nem vigyázol senkire
repül a kés a tőr a kard
a pisztoly a puska
repül fejed a lövészárkokba
mars vagy
a háború istene
üzened
hogy látva láss
és hal(l)va hal(l)j